

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je!

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njedzelske zapjano.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihiciziscežerńi w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Septuagesima.

Mat. 20, 1.—16.

W poslednich tydzenjach bě w podkoptach pschi Kuhrskej rězy wulki strajk džělaczerjom wudyril. Němale 200 000 mužow tam strajkowasche. Čhzychu swoje i džěla hubjene wobstejnoscze polěpschicž. Wschońscž je jich wěž pschepytala a pschipošnała, so ma so jim we wschelakim nastupanju polóženje dostacž. Nowy sakonjomý nacziš, w kotrymž so prawa džělaczerjom derje sawěsczene, je so sawóšlanym hižo pschepodał. Woni wěscze dostanu, sčtož je prawe. Njeh sčezumarjo rěcža, sčtož čzedža; wyschońscž je sašo dopokašala, so niz jenož samožitnych, ale so tež khudnych a džělaczerjom sakituje a so ma tež wošebje sa nich čzopku wutrobu.

Tež w našchim džěbnischim swjatom sczenju so někotři džělaczerjo we winizy njespokojom se mšdu, kotruž so dostali. Tu pak so njeje žanemu mjes nimi žaneje kšiwody čzinito; kóždy je swój krosch dostał, kotryž bě sebi wuczinił. Ženož čzi přěnišči, kotřiž běchu dlěje džěłali hač čzi drusy, mēnjachu, so so tež wjazy hōdni a so wjazy dostanu, hač běšche so wuczinito. Dokelž pak kóždy jenož krosch dosta, se sawidženjom na druhich hladachu a morkotachu.

Čzeho dla rěcži našch Šbōžnik i swojim wuczobnikam w tajkim pschirunanju? Do našcheho teksta (na 19. stawje) bě wón prajil: „Bohaty i čzěžka do njebjeskeho kralestwa pschindže.“ Bohaty mlōdženž njebe so roššudžicž mohł, swoje kubla pschedacž a khudym rošdawacž a sa Jesušom

hicž. Duž džěšche Pětr i Jesušej: „Glaj, my smy wšchitko wostajili a sa tobu schli; sčto nam sa to budže?“ Wón woczakuje wulku, derje saškuzenu mšdu. Jesuš na to tym, kiž sa nim pōndu, šlubi, so w nowym narodze što krōcž to šame dostanu, sčtož so wostajili, a so budža wěcžne žiwjenje herbowacž. „Ale jich wjele, kiž so přěni, budža posledni a posledni budža přěni.“ Čzi, kiž so se šebicžnosczu sa nim schli, budža posledni. Bóh widži wutrobu! Šbōžnoscz sebi šami saškuzicž njemōžemy. 1. Ššes Božu hnadu smy i šbōžnosczzi powołani; njeskomdžmy swój hnadny čzaš! 2. Ššes Božu dobrocziwosczž so nam hnadna mšda wudželi; bjeřmy ju i džakownosczž!

1. Hospodar bě hnydom se šwitanjom a potom w najwaznišchich hodžinach žykeho dnja hač do wječžora šchol, džělaczerjom najecž na swoju winizu. Tak je Bóh tōn Anjes pschezo i nowa ludy, jednu lud po druhim, do swojeje winizy powolał. Na kóždym mišioniskim šwjedženju kaž na pschiklad na epijaniskim šwjedženju wo tym šlyšchich, kaž wón pschezo hiščeze i pohanam khodži: Džicže tež wy na moju winizu! Kaž žyke ludy, tak wón kóždeho jenicžkeho pscheprošny. Někotrehožkuli je w mlōdnych lětach, drugeho w polnych abo hačle w jeho starych lětach powolał. Šsy ty hižo jeho hlōš šlyšchal? Abó štejich ty hiščeze prošny? Ty šnadž wotmolwišch: Prošny nješej; ja mam džěń wote dnja dospolnje swoje džělo; ty njemōžesch kaž bohuzel jich wjele w našchim čzaju wošebje w symje škoržicž: Ša žaneho džěla nimam. Někotry hospodar pak so podarmo wo džělo próžuje, so by něšchto sa šebje a swojich lubych saškuzil; wón wschal njeby prošny štal,

ale — vschaf jeho nchtó njeje najal. Ty tež njejsy lohkomyslny swoje městno wopuschczil abo pschemenil. Snadž tež něscho wot teho žohnowanja na tebi wotpoczjuje, wo kotrež w zyrkwinej modlitwje proshmy: „Wschitkemu sprawnemu dželanju w pocze woblicza daj jeho msdu namakacž nje-pschikrótschenu!“ Je-li so pak jenož so prózuješ, so by po možnosći wulki semski wužitk, kubla a bohatswo a cžesč měl, dha s tym swojemu Bohu bliže nje-pschińdžesch, dha na Božim kralestwje žaneho džela nimaš. Sbožnosč žebí sam šaklužicž njemóžesch. Tak dolho hacž njejsy Anjesowe pscheproschenje na jeho winizu k wutrobje wsal, so na tebje tutón porok mēri: Schto stejicze wy tudy žyliczi džēn prósdni? Pschi tym njemóžesch rjez: Wschaf mje nchtón najal njeje! Psches swjatu kschćenizy hižo by horje wsaty do Božeho hnadneho šluba. Snydom se šwitanyom twojeho dnja, twojeho žiwjenja je Bóh tebje přeni krócž s twojim mjenom woal; na to je so cži pošdžišcho w najwažnichich hodžinach twojeho žiwjenja pak psches wulku wješelosč, pak psches cžezku, hórku srudobu pschibličil woczakuj, so budžesch jeho hlóš šlyšhecž. Sdnyž swony fe mschi šawonja, Bóh k tebi rjeknje: Dži tež ty na moju winizu!

Tamni dželaczerjo w pschirunanju wschitzy na měsce wotēndžechu. Chžesch ty hišcže cžakacž? Ty drje wěsch, so cži, kotšiz wokoło jednateje hodžiny najeczi bēchu, dostachu kóždy po kroschu. Ty drje wěsch, so Jesuš škóštnikej na kschizy šlubi: Dženša budžesch ty so mnu w paradisu. Wěsch ty pak, tak štary budžesch, hdy twój hnadny cžas je wotbēžal? Wěsch ty, so budžesch runje kaž tamny škóštnik w šmjertnej nusy Jesuša wo pomoz a hnadu proshčž moz, hdyž njejsy předy w nim swojeho wumóžerja namakal? Njewužitnje wužiwany cžas je na pschezo šhubjenn. Njestomdžmy swój hnadny cžas!

2. Sdnyž pak wječzor bu, džesche knjes winizy k swojemu šastojnikaj: Sawolaj dželaczerjom a daj jim msdu; a šapocž wot pošlednich hacž do přenich. Wschitzy to šamšne dostachu. To bē přenim s pohórschenjom. To dopomnja naš na podawš w pschirunanju wo šhubjennym šynu. Jako štarschi šyn, kiž bē na polu byl, dom pschińdže, so wón roshněwa a džesche k nanej: Šlaj, ja telto lēt tebi šluzu a njejsym hišcže nihdy twoju pschifajnju pschestupil. Wón mēni, so ša to žanu msdu wo hladaš njeje, so njeje niczo s teho měl. Wón šapomni, so je psches žyly cžas swojeho žiwjenja na wschēch kublach a wješelosčach štarschiskeho doma džel měl. Schto dha je jeho doma džeržalo? Wěsčže niz lubosč k swojemu nanej; hewak by so nětk s nim šobu wješelil; ně, wón chžysche s tym, so doma wosta, swojeho herbstwa cžim wěsčizšchi byčž. Wo lubosč swojeho nana, wo derjemēcže swojeho bratra so njepostara, ale na kóšlifi a cželata, kotrež ma ras dostacž, jeho woczi žadliwje hladatej. Pokornosč a džakomnosč štej jemu njesnata wēž. Wón mēni, so njeje ženje njepošluchny byl. Je drje jeho nan jenož žebí žadaš, so by worak a dželak; njeje wón tež lubosč a džakomnosč a šmilnosč pschecžiw bratrej woczakal? —

Přeni dželaczerjo, kotšiz se šwitanyom na winizu wotēndžechu, šu žyłego dnja wobcžeznosč a cžoplotu nješli. Woni pak wjedžachu, hdyž wječzor pschińdže, dostanu swoju msdu a budža šastarani. Tak Bóh tón Anjes swojich šwērných dželaczerjom troschtuje, hdyž maju cžezke brēmjo njescž; woni swoju msdu dostanu. — Tuczí šami w pschirunanju pak šo ša lēpschich džerža pornjo druhim a hladaja

hrosnje, so je hospodar tak dobročiwny. Woni šu dželali, niz teho Anjesa dla, ale swojeho wužitka dla; duž tež njemóža džakowni byčž, mjes tym so šu šo cži drusy wěsčže s žyłej wutrobu podžakowali. Tak buchu pošledni přeni. —

Schto nam swjateho Pawoła a našeho Luthera tak droheju cžini? Wonaj njebēšchtaj šo do hrēschneho žiwjenja podnórikoj, kaž nje-pschecželjo wudawaju, ale w swojej pokornosčzi pošnalaj, so k swojej šbožnosčzi Božej hnadny potrebamy. Swjaty Pawol praji: „S Božej hnadny šym ja to, šchož šym.“ (1. Kor. 15, 10.) „S hnadny šcže wy šbožni šcžinjeni psches wēru; a to njeje wot waš: Boži dar to je!“ (Ef. 2, 8.) Na to je Luther swój škutk šakóžil.

Bjēmy Božu hnadnu msdu s džaknej wutrobu, so njebychmy pošledni byli! Šamjeň.

G. Voigt.

Dželo a msda na Božej winizy.

(Mat. 20, 1.—16.)

Snashnkowane Alfäiske hrono.*

Šlaj, pschirunanje podawa Šbožnik nam;
Je špodobanje jeho, šo bližicž k nam. —
Na swoju winizu wón naja
Ludži, — do šbožnosče swojoh' raja!

Wjazkrócžnje wukhadža prošdnikow najimacž,
Hacž šlónzo šesthadža, hotomy myto dacž;
Wón hnadnje do džela naš woła,
Nēczi k nam lubosne štajnje šlowa:

Tež wy tam džicže šwóšniwi na dželo
A junu wšmicže msdu swoju, kiž da šo
Wam po prawdže, kaž šym wam šlubil. —
Derje cži, njejsy-li cžas swój šhubil!

Sdnyž cžas je dōšchol, porucža Anjes msdu dacž;
Je šam wón wuschol, s hnadu cže kónowacž. —
Duž njekomdž, cžlowcže wschaf šo ženje,
Wopomni, tak Anjes cži twój placzi rjenje! —

Tež njebudž hrosny, hdyž je wón krosch swój dal
Tom', kiž bē prošdnny dolho na drošy štal;
Je jeho prawo s hnadny nadacž,
Šak šmēl dha na njeho hrosnje hladacž?!

Wón wschaf je prawy we swojim šudženju,
Ty jara mašy we swojim pošnacžu. —
Duž morkotanje s boša wostaň,
Wješely msdu swoju hnadnu dostaň! —

Wschaf budža přeni pošleni, — cži přeni! —
Ach, njebudž lēni; kacž budža šo lēni!
Šich wjele k džēku hnadna woła,
Wina je jich, je-li jim šo škhowa! —

M. U.

* Spēwajonne s hloškom: Ša našdala šym krašnjeje wuhladaš — (Šl. „W. miš. šarfa“, cž. 273.) Wbo tež: Nētk thwal, o dušča —

Synki f mlodosće.

Žona jeneho džělaczerja ležesche czežko thora na tšuf, psches kotryž běšche tež swojeho muža psched malo dnjemi šhubila. Wobaj běšchtaj nimale hiščeže zusaŋ na tym městnje pschewywałoj, na kotrež bě nadžija na bohatschu sašlužbu jeju wabila. Město teho potrechi jeju czežke njesbože, a mlody duchowny, kotryž tu zusu, wobamocženu žonu śwěrnje wopytowasche, stejesche pschi ložu mrějazeje. Tak husto hačž běšche pač tež hižom pospytował, jejne myšle na wěčność sčozowacž a f nej wo hrěšnikow Šbóžniku rěčecž, kotryž chze džě so tež nad nej smilicž, wón pójna, so to wscho na nju njeskutowasche; klatba bjesdžakniwošće kaž kamjeń na jejnej duschi ležesche. Šchtó tež wě, kač dolho to hižom běšche, so bě wona pošledni krocž Bože słowo šlyšchala a ruzh f modlitwoje stynkła! Duž sapocža so duchowny takle modlicž:

Šchtó wě mój kónž? wón šnadž je blisko,
Čaš minje so, šmjercž pschikhadža;
Kač nahle na semi tu nisko
Mi šmjertna nusa nastawa!
Mój Božo, daj psches Šhrysta krej,
So w šmjercži so mnu derje stej!

Lědy bě słowo hamjeń wurjeknjene, dha mrějaza žona se šlědowazej šchtucžku sapadže. Tónle šhěrlušch běšche wona wěšče něhdy w šchuli wuknyła; nětko jej bě, jako by f dobom srošymila, šchtož běšche tak dolho w jejnym pomjatkú drěmało. Šnano wotucži pač tež f tamnym šhěrlušchom šobu hiščeže tak něotre druge dopomnjecze — na macž, kotraž bě ju něhdy so modlicž wucžila, na šbožomnu, wobarnowanu mlodosć, — jejna wutroba so wotankny, a na nitzy špomnjenyh šhěrlušchowych šchtucžkow běšche wona wrócžopucž namačala f dolheje Woha-sabycžiwosće f jednorej džěcžazej wěrje. Šeno malo móžesche duchowny hiščeže f mrějazej rěčecž; ale jako so jejnej wocži łamaschtej, šmédžišche so wón f wěstosčju nadžecž, so je Wóh f jejnym škóncženjom derje cžinił, a so wona w doměrjenju na Šhrystušowu krej domoj džěšche.

Stajnje wostanu pschi tebi.

(Spitta.)

Psalm 73, 23—24.

Šesu, pschi tebi chzu wostacž,
Žiwjenje cži wušlužicž;
Chzu na twojich pucžach wostacž,
Nochzu ženje wotstupicž.
Žiwjenja šy wofšchewjenje,
Dusche cžerjenje šy šam,
Tak kaž winowž dawa kčenje,
Móž a žiwnošč halošam.

Mohl hdže šbožownišchi pobhecž
Hačž pschi tebi, Šbóžniko,
Kiž mi šhudemu dasch dohcž
Šnadne dary wysche wschobž?
Šchtó mi takle štyški šlemi,
Šmėruje mje tak kaž ty,
Kiž mašch na njeju a semi
Wschitko, wschitko we mozyž?

Hdže je tajki Šnjes, kiž cžini,
Šchtož je Šesuf cžinił mi?
Wón mje, kiž bėch w hrěšnej wini,
Se šwjatej krowju wukupi.

Njedyrbjal so temu podacž,
Kiž wscho so mnje wažil je?
Njedyrbjal jom' šwěrnosčž dodacž,
Šswěrnosčž šlubicž do šmjercže?

Šesu, na tebi ja wišam
W šrudobje a wješelu,
Tebi so ja dosapišam
Na cžaš a na wěčnošč wschu.
Na twój šiv, hlej, duscha cžata,
Šdyž se šwěta wolašch ju.
Tak wschał na šmjercž rady łata,
Kiž cže mēł je w žiwjenju.

Šdyž mój džěń so nakhiluje,
Wostań blisko, Šesu, mi;
Šdyž so šwjatof pschibližuje
A nóz ke mni pschistupi,
Žohnuj so ty na špóžneho
Połož šwojej ruzh šam:
Džěcžo, rjekń, kónž je nětk wscheho;
Wěríšch pač, šy žiwe tam.

Duž mje džerž, so duscha cžuje
Špomoznika we šmjercži;
Nječ tež wěškil wótry duje,
Kašišche šerja pschipojdži.
Šhinje wócžka jašnosčž žyla,
Koškwěcž ducha mojeho;
Dha by duscha wuczahnyła
Kaž do kraja wóžneho.

S. Bróška.

Šswěrna šlužobniza.

Wóndano w jnym měšče pucžowatku wyšokich lét f rowu nješechu. Nunjež tašama f wyschšchim woscham šlusčala nje-běšche, ale mějesche so do stawa šlužobnych licžicž, džěšche tola so jejnym kašchčjom wjele želaznych, mjes nimi tež niz malo wofebnych ludži. Š cžim běšche šebi šemrjeta we šwojim žiwjenju tajku cžesč a lubosčž sašlužila? Wotmolwa: Še šwojej wulkej a wurjadnej šwěru w šluženju. Šižom se šwojim džěšatym létom žiwjenja wona do šlužby stupi a je wot teho cžaša šem polne 74 lét hačž do šwojeje šmjercže jenemu a temu šamemu knježštwu šwěrnje šlužila. Šti rody šwójbny bě wona hicž a pschicž wídžala; prawnušam móžesche wo praštaršchimaj powjedacž; wješela a cžerpjenja jejneho knježštwu tež jej pláčachu. Še šwojej wulkej šwěru běšche šebi wona po nēcžim wjele wutrobom dohyla a bu nětko jako šwěrna, luba domjaza bolostnje želena a parowana.

Šo wscho klicži nimale kaž rjana bajka f dawno šaidženyh cžašow; pschetož něčžišchi šplah lědma hiščeže něšchto wě wo tajkich rjanych poměrach, kotrež knježich kaž šlužobnikow cžesčja. Čłowjekoj našcheho cžaša šu f wjetšcha šymnišchi napschecžo šebi. Šle my nimamy tudy na žane waschnje f nēkajšej štarej rjanej bajku cžinicž, ale mamy psched šobu wěrnú šawišnu f najnowšcheho cžaša. Wona nam pošajuje, so tež džěšča šwěra žane prošdne šłowo njeje a so je wona hiščeže w šwěcže žiwa. Šdžěž pač so tajka šwěra nakhadža, žněje wona f wjetšcha tež hižom w tymle njedokonjanym šwěcže sašlužene pschipošnacže a myto. Wjele krašnišche a wulkotnišche myto pač so šwěrnym duscham wot najwyschšcheho knježštwu njebjekow a šemje doštanje w tamnym wyschšchim šwěcže, hdžěž wschitke šnadne šlubjenja šwoje pošlednje dopjelnjenje namačaju. Šam budže tež tamne džěcžo šwěrnosče

Knjesowe słowo słyszeć: D ty dobra a swěrna služobnica, ty by nad malym swěrna byla, ja chzu cze nad wjele postajic; dži nuts k swojeho Knjesa wješelosczi!

F.

Schtož njeprawda bjerje a dželi, Bóh dwójzy saruna a wježe.

Powjedańczo se Serbow.

(Pokracožowanje.)

S tym, so bě stara Seńkowa Radzynie powjedala, so je bebi Sařub telko pjenes pschijesł, bu wón taf khětsje, hacž bě so ta nowinka we wokolnosći roshchěrika, jara nahladny muž. Najwjetšchu starosć pař mējachu ludžo, schto budže wón nětko sam činić a schto se swojim samoženjom sapocznje. Wschaf to jim tež žane dolhe hłowulamanje njeczinjesche; bórny namakachu podložk k swojemu wuřudej.

Něhdy njeđzeli dospěhny mlodu Seńkowu duzy wote msche řubodžina a Sařubowe počinki khwaliwšchi prajesche: „Alle džiwne, so chze řo k Radzeřom dacž! Schto jemu tež dvě kuble pomhatej, hdyž stej pschedořženej! To bych tola radšcho hladala na tajke pschicicž, hdyž bych něschto pjenes řđeržala.“

„A schto to praji? — to nihdy móžno njeje!“

„Ach, njemyl mje jeno, wschaf je ř njeju na Budyřkim hermantu na pinzu hicž chzyl, a hdyž wona njeje řobu chzyla, je hnydom ř njeju domoj schol; na Šobotkež kwapu pař je reju ř njej mēl.“

„Najebacž reji a dom wodženja, njetrjeba řo k nim dacž chzycž — a wēt mi, njech ludžo praji, schtož chzedža, našch Sařub njebudže nihdy mlody Radza.“

Hdyž domoj pschicicž, džesche k Sařubej: „Schto řym tola řlyšchala! Ty wschaf njeřby, so řy taf hlupje ř Radzeř Marju ř hermantu schol a potom ř njeju na kwapu rejowal! Tu mařch, ludžo hiřom powjedaju, so řo k nim ženiřch! A to řam widžiřch, so my ř Radzeřami ženje ničžo mēč njemóžemy.“

„Ludžo něschtořkuli rēčza; schto je někomu na tym, ř kim řym domoj schol a ř kim rejowal? A wysche teho je Radzeř Marja řawēřče pschicicžna a čestna. Šlyřch jeno, na hermantu chzycž ju tam na pinzu řobu mēč, ale nihdy njeđžesche, prajizy: taf mohla ja hdy w piwownych khěřach řo řawjēřelicž, hdyž je našch nan řwoju řrowotu pschicicž a řwoje řamóženje pschecžinil! Tež řym řlyřchal, so hiřchēže na žane pivo řchla njeje.“

„Njech je temu řaž chze — ty wēřch, schto řu nam Radzeřy činili, a řadžerž řo po tajkim, řaž řo čzi řlyřcha, napřchecžimo nim! Takle řo do ludžazyřch hubow dacž wsacž, je to trjeba?“

S tajkej wotřčzu bě naleřnosć po řdaczu wucžinjena, pschetož ani Seńkowa ani Sařub wo tym dale njerēčeschtaj. Tež stara Radzyna, hdyž ludžaze kleřti řhoni, řmējesche řo jim, dořelž nihdy do teho řwolicž njechasche, so řmēl řebi pařol ř taf pschecžiwneje řwójby jejnu wnucžku wsacž. Radšcho chzyla džē, řaž jumu prajesche, na řwoje kuble po proščenju hicž, hacž ř Seńkež hólzom ř jeneje řchle jējč.

Wysche teho buchju ř ludžazyřmi rēčzemi řpominanja na prjedawřsche řchicwdu, řiž bēchu řebi nacžinili, ř nowa řbudžene a stare řramjenje řařy taf wobnowjene, so Radzyna a mlodaj Seńkež pschicicž jettanju řo řēdom postrowjachu.

Hdyž pař Radzyna po řēče na kuble dawki a dań hiřom wjazy wotwjesč njemóžesche a w žylej wokolnosći řaneho taf bohateho nawoženju njenamala, kotryž by mohł dořh řaplacžicž, a dořžniřy hiřom na pschedacže wobēju kublew čžerjachu a jej taf wulka hańba hrožesche, řhubjesche řwojeho hordeho ducha. Šwojeje wnucžki řo praschejo, by-li Seńkež Sařuba mēč chzyla a nje-

wē-li, hacž by řej ju wřal, njenashoni ničžo dale, hacž řchtož wřchiczy ludžo wjedzachu, so je řaž jeho wowlka ř kóřdym čřlowjeřom pschecželny a řo niřomu njehrami. Wot Marje ničžo wēřte njeshoniwřchi bu na řebje pokasana, řchto mohla wuřlēđicž.

A temu posticzi řo jej řtoro řdobna pschicicžnosć. Šetka řo řo se starej Seńkowe a ta njehwatajo pokasla ř njeju. Ššo rořrēčzujō pschicicž Radzyna na řwój wotpohlad a džesche: „Řaf řu jeno te blady wo waschim Sařubje a našch Marji do ludži pschicicžle? Se řnadž wón se řortom něschto prajil a to něchto řa woprawdžite wřal, abo řym řnadž ja někomu wuřnala, řo ničžo napřchecžimo temu mēla njebych.“

„Řaj, ja čzi tež ničžo njewēm, řaf je řo powjedanje řa njēřlo.“

„To je mi jara džiwno, so ničto njewē, ř wotkal řu tajke rēčze pschicicžle.“

„Ř daj řebi ř tym byčž, to džē někomu ničžo njewadži!“

„Njewadži drje, ale mi wřcho jene njeje. Řořluchaj jeno, našcha Marja chze radu, so by řo wón k nam dal. A řaž widžiřch, ja nimam niřoho dale na řwēčze, duž jej řchicwdu rada čžinila njebych; njechal-li pař wasch k nam, bych ři tola něřoho druheho řhladacž dyrbjala, pschetož bjes řospodarja čzi niřaf njēđže.“

„Řaj, mařch prawje, bjes řospodarja nihdy njēđže! Šřym to po njeboh Řērowej řmjereži řpřtala; hacž runje řa wřchēm hladach a kóřdemu džēřlo pschicicžowach, jebachu mje tola wřchudžom. Chze-li pař našch Sařub, njewēm; dyrbjala řo jeho wopraschecž.“

„Budž taf dobra a wopraschej řo!“

„To drje móžu.“

(Pschicicžnje řčōncženje.)

Wřchelake ř bliska a ř daloka.

— Na řrudobne waschuje je řařo řrabinka Montignoso, prjedawřcha řařta řronpřnyřka, ředžbliwosć na řo řložila. Hdyž bēřche pschecž krotkim rořhorjenje řbudžila, so bēřche wona njēnadžujzy do Drađđžan pschicicžla, je řo nětko řařo wukopalo, so ma ř italskim řrabju wobřhad. Šastupjer řařkeho řrala, řustizny radžicžel Řörner, je řo teho dla do řlořenza podal, so by řebi pod tutymi wobřejnosćemi řadał, so by řo jemu najmlōđřcha přnyřka Anna Monika Řia pschepodala, so by řo ř njej do Šařkeje wrōčzil. Řrabinka pař řo wobara, řwoju džowku řobu dacž. Šařo řustizny radžicžel tam pschicicž, so by řu řobu wřal, bēchu durje ville Řapiniانو, w kotrež řrabinka byđli, řamnjene, a řo tež na wjazore řamwōjenje njewotewřichu. Duž dyrbjesche řo řařo wotřalicž a dyrbi na druhe waschuje řwój nadawř pschewjesč. Wutrobnje je pschecž, so by řrudobna wēž bōřny řōnz namakala. Řrabinka je psches řwoje nēčžicche řadžerženje poklēđnju řchřčžku lubosče w řařicich wutrobach wuhapla.

— Štrař pschicicž Řuhrje je řbožownje řčōncženy. A schto je džēřlacžerřam pomhail? Woni řu wo 20 millionow řriřnow mřdy řchřodowali.

— Wřkowanřte wucžinjena ř wukrajom řu řo w khēřorřtwowym řejmje wuradžite a řo najřerje pschicicžowmu. Ša ratařřtwo je w nowych wucžinjench lepje řarane a řlo je řo řařo na tu wřkōřosć poklēđnyřlo, kotrež mējesche pod řēřřchom Řismarřom.

„Řombaj Bóh“ njeje jenož pola řnjesow duchownych, ale tež we wřchēch pschecžawarňjach „Šerb. Rowin“ na wřach a w Budyřchinje dostacž. Na řchřtwōřč lēta placzi wón 40 np., jenotliwe čžiřla řo řa 4 np. pschedawaju.